

ще го сторѣжъ; ще го дадешъ ли?

— Разумѣва ся. — Между това часътъ на трѣгваніето удари, и азъ като разрѣзахъ хлѣбътъ на-двѣ тыкнѣхъ го срамещецъ ся въ джебовытъ си. — Да ся незабавишь, Максиме, да дойдешъ, рече сестра ми, за да ми обадишь да ли си го далъ на нѣкой сиромѣхъ и да ли му ся е видѣлъ хубавъ.

Ей, Еленке, срѣснѣхъ одного сиромѣха и му дадохъ хлѣбътъ ти, и той го занесе като съкровище въ пустѣтъ си стаицѣ, и му ся видѣ чудесно хубавъ; но този сиромѣхъ нѣма дерзновение, защото като поглѣщаше милостинытъ отъ любезнытъ ти рѣчичкы, той проливаше сълзы. Щѣ ти го кажѣ, сестро, защото е добръ да знаешъ че има на свѣтътъ злочестины много по-голѣмы отъ твоитѣ дѣтинскы страданія; но ще го кажѣ безъ името на сиромѣха.

Петѣкъ 28 Априлія.

Часътъ по деветъ прѣди пладне похлопахъ на вратата у Г. Ловепенови въ надѣждѣ да но ся е завърнѣлъ; но както ми казахъ утрѣ щѣлъ да си дойде. Дойде ми тогазы една мысль да видѣжъ съпругѣтъ му и да ѣй расправѣжъ за крайното утѣсненіе въ което ся намѣрвамъ поради отсъствието на мѣжа ѣй. Но когато ся колебаяхъ между свѣненіето и нуждѣтъ, старата слугыня, уплашена може отъ дивыйтъ ми погледъ, погледъ на прѣгладнѣлъ чловѣкъ, рѣши въпросътъ като